Kutas József

Úton-útfélen

PRÓZA - LXII. évfolyam, 7. szám, 2018. február 16.

A kisváros, ahová olyan nyeglén lovagolt be, a puskát keresztbe fektetve a kápán, és érzi a poros ingén megtapadt tekintetek súlyát, mintha igazi tenyerek tapogatnák a hátát, a mellkasát.

A szalon, ahová betért, széttárva a lengőajtót, vadul és félelmetesen, nyekergett a vas, nyikkant a fa, és belül feldalolt a fűrészpor közé szórt, régi aranypor… azután az italok, a csend, mely megkötözte az embereket, és tetszése szerint mozgatta őket a feszülő szálakon; a hol puha, hol vághatatlan némaság, ez a furcsa anyag, mely felszippantja, magába olvasztja a szív energiáit, és elnyeli a legóvatosabb gondolatokat is, mint az ingovány fekete sara.

Az ágy, amelyben lepihent, hogy kinyújtóztassa fáradt tagjait, és egyben védelmet találjon az ellenséges külvilág elől, keskeny, nyavalyás alkalmatosság, ami legfeljebb egy hótrészeg csordapásztort képes megtéveszteni, de semmi gond, mert a harcsabajuszú fogadós (küllemre haramiavezér és egy kínai vándorszerzetes keveréke) jóelőre figyelmeztette, mi vár rá, fele árat számított az ágyért, nem többet, és lelki üdvére ígérte, hogy másnap, amikor a gyémántkereskedőket istápoló, fegyveres karaván elhagyja a várost, jobb kvártélyba költözteti – a férfi sután húzza végig ujjait a sima fán, ami asszonymeleg, annak ellenére, hogy nőt nagyon rég nem ölelt.